אין שם איסור כלל לשום ערין, וווה שרולה לאכלי אחר זוומ ע"י ביטול האכילה כחותו מוש מותר עתה בלה ציעול, משא"כ בכ"ד דעתה חל ג"כ האיסור, דאסור לאכול דם פרום, וכיון שהוא רולה לאכול דם פרום ע"י ביטול מקרי מצטל איסול.

ימה"ם עוודכו על סר"ן שכתב צשרית (ס" ס"ד) דחוון קודם זווכו אף דהוי היתר בהיתר ווכל נוקום בעל, ומביא ראים מססף דלמר גמלים ולמר רחלים שעוכשן זה בזה דווותר לערב בו פשתן כדאיתא בוותריתן כלאים (פיט), ולפי הכיל אין ראי דלמר רחלים שם איסור עליו לערב בסשתן ונחבעל שפיר בלמר גמלי האיסור הזה והותר לערב בו פשתן וושא"כ בחווץ דקודם זווכו אין בו שייכות איקור י"ל דלא בעל, [ותלאתי אס"כ בפר"ם אים סיי

תור"ז כ"כ לדסות ראיית הר"ן]. ובאמת חווה לי, הא הרין בעלמו עייב מודה לחילוק

סזה, דהא לוויש הר"ן נדרים (דף כ"ב ע"א) בשיעת הרייף, דמה דאמריכן לרבכן דדם הפר ודם השעיר דלא בעל דשלין שארי, הייכו דאזליכן בחר שם איסור וסיתר ולא בתר העלם, אלא דהיתר בהיתר נוקרי נויכו כסהיא דדם הפר, עייש, איכ איך יפרנס מתניתן דכלאים סכיל אף דהר"ן בחסוי הכיל לא כחית לדבריו בכדרים בשיטת הריף הכ"ל. דהא פסק חווץ קודם זווכו אף דהוי היתר בהיתר בעל, מכל מקום עכ״ם יקשה על הר"ן בכדרים הכייל דאיך יתרכם וותכיתן דכלאים הכייל, ע"כ דלמר רחלים שם איסור עליו לערבו בפשחן, [ומזה מבואר דלח כמה שכתב הפיית בהקדמתו להלכות חשדובת, דלהריין בנדרים אם נתערב סלב סיי בשמים בחלב דשסומה, דאסיר לבשלו עם בשר, דהיתר בהיתר לא בשל, ולפי הגייל אינו, דשלב שיי הרי מיד שם איסור עליו לערבו עם בשר, ומתבעל איסור זה, דשרי

לערצו עם בשר, ודותה תתש לההיא דכלאים הג"ל]. את דהפתיצ שם כתב דלהרץ נדרים, היתר בהיתר מבית לא בשל, דנראה דס"ל דבאינו מינו בשל, ומשיה נקים הליור

דנמשרב סלב סים בסלב שסוטה, ולא נקיש דנחשרב במים. אבל שנג צום הרצה, דהם צהרין שם מצומר דלרצנן לם חזלינן כלל בתר העלם אלא בתר איסור והיתר, אלא דבדבר שיליע כיון דמית השתם חיסור עליו, אתרו חזיל לאסור היכא דגם ספנם שום, מצואר דנהיתר בהיתר ממש אף באינו מינו לא בעל מדאורייתא, אלא דגם לפי דבריו, הא במתניתן דכלאים למד רפלים ולמר געלים הרי ג"כ מב"מי, דקיי"ל כרבא דאזליכן צחר שעא והרי כמו שלם דשמרא ופלה דשכרה, אלה ע"כ דמכל מקום שם איסור מליו לערכו עם פשחן, היינ בחלב חיי דשם איסור עליו לערבו מס נשר.

יברודה דהרץ נדרים הכיל הקשימי במיש ביש לו היתר גבי דאטרי גבי בינתא כיון שיש לו היתר למטול בבשר לא בשל גם באיינו. נהי דמשמע דזהו רק דרבקן ומהיית אפשר באמת דמית שם איסור עליו לאכלו עם בשר. אבל מדרפק אסרו. ואיכ

בחלב שנחערב אפילו בתים אסור לאכלו עם בשר דהא יש לו מסירין לאכלו בלא בשר, בזה יקשה ההיא מחנימן דכלאים דמימ ליתסר מדרבת מדין דבר שיש לו מפירין. והארכתי בזה הרבה בפלפולה].

באופן דווההים דפיתן קיע וכן ווהפריז גצי פותן מין כחיי לכ"ד כיון דהשתח שם איסור לאכול בערישתו. וסוח כולם לחכול בפריסתו על ידי ביעול יש לוער דעקרי בכלל מבסל איסור.

רייש ראיי לאסור וווה דאימא בשיע (סיי לייע) כזים חלב שנפל לודים וכתצעל צפ׳ ואחר כך כפל לתוך צשר מותר, ובשיכ שם (סי כיב), כתב דחיתה בתייח דמותר אסיט לכחחילה לערצו עם צשר עיש, וזהו דלא כדעת סר"ן כדרים בשיעת סרי"ף וכריל, עכ"ם משמע דאסור לכחחילה לעורבו בורים לאכלו עם בשר אף דעדיין היחר

מית אסור לבעלו. וגם כא זהו סשוע דאסור לערב חלב לחוך רועב בשר בקי, אף דעדיין חלב סיתר וויינו ביעול איקור והייכ בכדון דידן [אביה על דברי השיכ הכיל כתב אאמייו כיי בגליון. מל מים השיכ ואין להקשות אנוף הדין פשיטא דבמל בס'י, יש לומר משום דלקמן סיי רליים נמבאר דהיתר בהיתר לא בסיל, ח"ל זה חמום דוהו פנין דלמר בפשחן לא בעלי כיון דכל אסד היחר והסיבור הוא לאיסור אבל מיית הא מבואר שם דלמר רחלים בלמר בחלים במל, כיון דאין האיסור חבורו בלמר גמלים נתבסל דשרי

לערב בו פשתן היינ בסלב בתיים, עכ"ל]. אהיב כחיתי בפוריג (סיי סייט) דהתעורר בדיכח דכייד. והעלה בתכלית בפסיעות לאסור, וכדחק לחלק

בין זם לההיא דהר"ן בעם הרא"ה להוסוף בווין בווינו כדי לבשלו, ולעכ"ד פשוע כורש, גם מההיא דהני"ז בחמץ קודם זמכו כי לחלק, דסט"ז לא סיקל רק להוסיף ולבטל אבל לא

לערב לכתחילה.

ולענ"ד אף דלכאורה ליסנא דהט"ו מורה כן, אצל מימ ממקור סראי שהביא הט"ז מהמרדכי גבי סכך

כשמע דאפילו בעימה מוסר לבעל, וכ"כ להדיא הר"ן בחשובות (סיי ריש), אבל באוות יש לחלק בעוב כוריש דקודם זוונו אין שם איסור כלל בשום ענין, אבל הכא שם איסור על הדם לאכלו בדרך פרישה.

אולם מעעם אחר כ"ל להחיר בכ"ד, והייכו דבהעסד תַרובה יש לסמוך על דעת הרשב"א. ופסקו כן

בהמחבר (ס" ליע) דחיסור דרבכן מוחר להוסיף ולבעל ואף סיכי דים נו עיקר בדאורייתא, וכן פסק סיש"ש והני"ז, איב היים בר"ד דאם היי הדם כבר מוסרס מהסומן וחזר וכבלע בו בשומן בערן דל"א חתיכה עלמה כ"כ היי מותר לערב השומן בשומן אחר, כיון דכבר מעורב בשומן מוחר להוסיף בדרבק, דדם שבשלו הוא מדרבק א"כ לא גרע במה דעדיין לא פירש, כיון דעכים הדם אינו בעין

ומעורב בשומן.

ודא דלה וולינו חידום דין זכ להרשב"ה הכיל שיסה וווחר לערב חתיכת בשר שלא כחלחה באחרות שכחלתו צפי ולבשלם, כיון דהדה מעודב בהתיכה דהוי רק מוסיף ווובטל בדרבק, כיל כיון דאפשר לסוליא סדם ע"י מליחם לא מקרי עדיין מעורב. כיון דאפשר לבררו ולסוליאו מחתיכה וסרי תחילת ביעול, וכן אף בבשר ששסם נ"י בלא מליחם דכחב המחבר (סייםיע) דאם נחערב ברוב דעותר לבעלו ולא כתב דלכתמילה מותר לערב, אף דהמתבר ססק כרשב"א דבדרבכן מוסר להיות מוסיףומבטל, ייל כיון דיש לי מקנה בללי לא רלה המחבר לסמוך על הרשב"א בזם וכעין שכתב התניא (סיי חרעיי) בתוחר השמן שבריה. כיון דים לו סיתר לנחת חנוכם וסוא קלת ילינו אסור לסוסיף ולבפל, אבל בכיד בשומן דאין לו חקנה בללי שסיר יש לומר דסמכים על הרשביא, כיון דלעולם כשיצא לידי איסור שיפרוש עבי סביעול או עדי ווליחם יסים רק איסור דרבק דדם שנולסו או בשלו קייל דאיכו אסור נודאורייסא, ואין